

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑνδέκατος

Συνδρομή ἑτησίαι : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους, καὶ εἶναι ἑτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6

22 Μαρτίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυστηριώδης ἱ. Ρουφίνης.—Μετὰφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνίξις (ἰδί σελ. 164).

Β'

Τὸ πανδοχεῖον.

— Αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε ἰατρὸς λοιπὸν, πατέρα; ἠρώτησεν ἡ Λουκία, —διότι τοιοῦτον ἦτο τὸ ἀπλοῦν ὄνομα τῆς θυγατρὸς τοῦ ὑπερηφάνου βαρωνέτου.

— Ἔτσι λέγει, τοῦλάχιστον, ἀγαπητά μου, ἀπάντησεν ὁ Σιρ Ἰωάννης.

— Τί τυχερά σου ἤκουον! παρετήρησεν ἡ νεάνις.

— Πολὺ τυχερά! ὑπέλαθεν ὁ Σιρ Ἰωάννης, μελονότι τὸ ἰατρικὸν του ἐξωτερικὸν εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν πολὺ παραδόξον.

— Βέβαια, εἰς τὴν Ἀγγλίαν αὐτὸ θὰ ἔλθοιεν ὁ κόσμος, ἀπάντησεν ἡ Λουκία, ἀλλ' εἰς τοὺς ξένους τόπους, ἡξέουσι, δὲν κυτᾶζουν πολὺ πολὺ τὸ ἔνδυμα. Ὅπως δὴ ποτε εἶνε καθὼς πρέπει ἀνθρώπος; παρετήρησεν τὰ χέρια του, πατέρα; εἶνε χέρι εὐγενούς.

— Ἥμπορεῖ, ἤμπορεῖ! εἶπεν ἐνδοιαστικῶς ὁ Σιρ Ἰωάννης.

— Θὰ εἶνε περιέργον νὰ ἦνε ἄγγλος, πατέρα; Ὁμιλεῖ ὠραία ἀγγλικά.

— Ναι, ἀλλὰ ἡ προσφορὰ του εἶνε ξένη, ἀπάντησεν ὁ πατήρ.

Ἡ Λουκία ἐσίγησε, καὶ στηριξάσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς, δὲν ἐφάνη διατεθειμένη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν διάλογον. Ἀρθεῖς οὕτω μόνος ὁ Σιρ Ἰωάννης, ἐνθουμήθη αὐτὸς τὸν ἀμαξηλάτην, καὶ ὄλη του ἡ ὀργή, ἧς εἶχε δεσπόσει πρὸς στιγμὴν ἢ περὶ τῆς θυγατρὸς του ἀνησυχία του, ἐπανῆλθεν ἔτι σφοδρότερα, καὶ λόγοι θυμοῦ ἐκμανοῦς διέφυγον τὰ χεῖλη του. ἤρχιστε νὰ ὑβρίζῃ τὸν ταλαίπωρον νέον εἰς καθαρωτάτην ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἀριτύων αὐτὴν που καὶ που διὰ λέξεώς τινος δῆθεν ἰταλικῆς.

— Τί χαμένους κατεργάζεσθε! ἐφώνει ὁ Σιρ Ἰωάννης, δεικνύων τὸν Πρόσπερον, ὅστις ἰστάμενος ἀκίνητος εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἐκράτει μηχανικῶς τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων του καὶ ἐπλάνα κύκλω ἀπαθὲς τὸ βλέμμα, ὡς εἰ οὐδὲν ἀπέβλεπεν αὐτὸν ἢ ἀπὸ πάντε ἤδη λεπτῶν βρυχομένην κατὰ τῶν ὠτων του καταιγίς.

Ἡ ἀπάθεια ἐκίνη ἐν τούτοις οὔτε ἀδιαφορία ἦτο, οὔτε ἀναισθησία, οὔτε ἀναληγσία ἦτο τοῦ ναντίον ἢ ἐκ τῆς ἀπελπισίας κατὰπλήξιν.

Ἀγανακτῶν ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῇ φαινομένῃ ἐκίνη ἀπάθεια, ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐδήλωσε τέλος, ὅτι, μὴ δυνάμενος νὰ παραμείνῃ μακρότερον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, διὰ νὰ σῶσῃ τὸν ἄθλιον ἐνώπιον τοῦ κακουρηγοδικεῖου, ἐπὶ ἀποπειρὰ φόνου ἐκ προμελέτης, ἤθελε γράψῃ εἰς τὸν σταθμαρχὴν, νὰ τὸν διώξῃ. — Ὁ ἀμαξηλάτης οὐδόπως ἐταράχθη. — Νὰ τὸν διώξῃ μόνον! Διόλου. Ὁ ἀπευθύνητο προσέτι, αὐτὸς ὁ Σιρ Ἰωάννης Ἀἴθεν εἰς τὸν ἐν Τουρίνω πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας, διότι ἀπόφραξιν εἶχε νὰ δώσῃ ἐν παράδειγμα χάριν τῶν μελλόντων ἄλλων ὀδοιπόρων. — Ὁ Πρόσπερος ἔμενεν ἀκίνητος, ὡς εἰ ἀπετέλει μέρος τοῦ γείτονος βράχου. — Δὲν θὰ ἤρκειτο δὲ καὶ εἰς τοῦτο. Παντάπασι. Δὲν θὰ ἠτύχαζεν, αὐτὸς, ὁ Σιρ Ἰωάννης Ἀἴθεν, ἂν μὴ ταχέως καὶ προσηκόντως ἀπεδίδοτο δικαιοσύνην κατὰ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἰταλοῦ ληστοῦ, ἔστω καὶ ἂν ἠναγκαζέτο διὰ τοῦτο νὰ προφύγῃ εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα τῆς Σαρδηνίας. — Ὁ Πρόσπερος, ὁ ἄνοχος Πρόσπερος ἤκουε τὸν ἤχον τῆς ἐξωρηγισμένης φωνῆς τοῦ βρυονέτου ἄλλ' ἐν μέσῳ τῆς ταραχῆς ἐκείνης τῶν λέξεων, οὐδὲν ἄλλο ἐσυλλογιζέτο, ἢ τὸ πῶς θὰ ὑπεδέχετο αὐτὸν ὁ σταθμαρχὴς, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐτάρακτεν αὐτὴν ἢ ὁ φόβος μὴ ἐπαθῆ τι καίριον ἢ ὠραία κοκχωρίτσα la bella signorina.

Ἡ ἐκρηγίς αὐτῆ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀγγλοῦ ἐχρησίμωσε τοῦλάχιστον εἰς τοῦτο, ὅτι ἀπασχόλησεν ἐπὶ τινος στιγμῆς τὴν προσοχὴν του καὶ τὸν ἔκαυε νὰ περιμείνῃ μετὰ μείζονος ὑπομονῆς τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἰταλοῦ ἰατροῦ.

Ἡ Μις Ἀἴθεν ἠσθάνθη βαθεῖαν ἐγνωμοσύνην, ὅτε ἐπανῆλθε τὸ μικρὸν δίτροχον ἀμαξίον.

— Τώρα, εἶπε φαιδρῶς ὁ ἰατρὸς, πρέπει νὰ χρησιμεύσωμεν ὅλοι. Ἄ! αὐτὴ ἡ ἀμπρέλλα μὲ στενοχωρεῖ! λαμβάνετε, κύριε, τὴν κλωσούνην, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν Σιρ Ἰωάννην, νὰ τὴν κρατήσετε ὁ ἴδιος, καὶ νὰ προσφυλάξετε τὴν κυρίαν θυγατέρα σας ἀπὸ τὸν ἥλιον; Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ, ἀλλὰ θὰ ἦνε καλλίτερον νὰ καθίσετε πλησίον τῆς; ἐκεῖ! πολὺ καλὰ.

Κ' ἐτοποθέτησε τὸν Σιρ Ἰωάννην παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς του.

— Σὺς, ἐξακολούθησεν ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς

του, ὁ Σιρ Ἰωάννης ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Μόλις ὅμως διέμεινεν ἐν αὐτῷ τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ καταβάς πάλιν περιεπάτησεν ἄνω κάτω ἐνώπιον τῆς οἰκίας, προβαίνων ἐνίοτε μέχρι τῆς ἐξω θύρας καὶ προσδύπων τὴν ἀραξάν του περίλυπος. Ἀποπειραθεὶς δὲ καὶ δεύτερον νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα του καὶ ἀποτυγχῶν δι' ὃν λόγον ἀπέτυχε καὶ τὸ πρῶτον, ὁ δυστυχῆς βαρωνέτος περιῆλθε πολλάκις τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ εἰσῆλθε τέλος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου, ριφθεὶς ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἀνερώνησε βλέπων τὸ ὡρολόγιόν του.

— Πόσον ἀργά περνᾷ ἡ ὥρα εἰς τὸν κατηραμένον αὐτὸν τόπον!

Ἐοχρὸνος ἐντούτοις εἶχε παρέλθει, ἀλλὰ παρελθὼν ἐπυξήσῃ μόνον τὸ ἱκανὸν ἤδη βάρος ἀθυμίας καὶ ἀνίας, ὅπερ ἐβάρυνεν ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς εὐπατριίδου. Ἀδυναμία, φεῦ! τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ αὐτῆς ἐτι τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου βαρωνέτου τῆς Ἀγγλίας! Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐπέαινα, ἐπέαινα φοβερά, καὶ ἐντρέπετο, ἡγανάκτει ὅτι ἐπέαινα. Ποία σαληρὰ ἀνάγκη, καὶ ἀνάγκη ἐπιτεινομένη ἀνά πᾶσαν στιγμὴν, νὰ ζητήσῃ νὰ φάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην! νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν ὑπὸ τὴν στέγην ἐκείνην! Ὅχι ὡμολογεῖ ἑαυτὸν ἠττημένον, καὶ πᾶσα τῆς θέσεώς του ἡ ἡρωϊκὴ ἔποψις ἐξηφανίζετο! Φαντάσθητε τὸν Ἀττίλιον Ῥήγουλον ἐπανερχόμενον εἰς Καρχηδόνα καὶ ζητοῦντα ἀμέσως ἐν . . . μπῆφτεκ! Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἠσθάνετο πάντα ταῦτα ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐπάλλαισε γενναίως ἐπὶ τινὰ χρόνον ἄλλ' ἐπὶ τέλος ὁ Σιρ Ἰωάννης παρεδόθη Ἐξέτεινεν ἐμφύτως τὴν χεῖρα πρὸς τὸν θώμιγμα κώδωνος ἰδανικῆς — οὗτινος οὐδὲ σκιά ὑπῆρχεν ἐν τῷ δωματίῳ — καὶ πρὸς μεγίστην αὐτοῦ ταπεινώσιν ἠναγκάσθη τέλος νὰ ἐξέλθῃ ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ νὰ καλέσῃ τὸν ὑπρέστην του.

— Γιάννη, εἶπεν ὁ βαρωνέτος διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης, πῆγαινε νὰ ἴδῃς τί ἔχει εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἂν, ἐννοεῖται, ὑπάρχει μαγειρεῖον εἰς αὐτὴν τὴν . . . οἰκίαν. Ὅπως δὴποτε, κύτταξε ἂν ἤμπορῆ νὰ εὑρεθῇ τίποτε φαγώσιμον.

Γενομένης ἀπαξ τῆς θυσίας, ὁ Σιρ Ἰωάννης μετέβη νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα του. Ταλαιπώρος Λουκία! Αὐτὴ ἀληθῶς εἶχεν ἡρωϊσμόν, διότι ἐπόνει φοβερά.

— Ποῦ κόρη μου; ἠρώτησεν ὁ βαρωνέτος.

— Παντοῦ, πατέρα! Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ἐλκεῖνόν! Εἰς τὸ πόδι μου ἰδίως ἔχω ἕνα παραδόξον αἰσθημα¹ μου φαίνεται ὡς νὰ ἦτο κανὲν βουρὸν ἀπὸ φελλόν.

— Ἀλλὰ, κόρη μου, ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ εἶνε τῆς φαντασίας σου. Προσπάθησε νὰ κοιμηθῆς.

— Ἐπροσπάθησα, καλέ μου πατέρα, καὶ δὲν ἤμπόρεσα.

Ἦτωχὴ κόρη! Ἦτο κατάκοπος καὶ συντετριμμένη, καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τοὺς ὀ-

φθαλμούς. Ὁ Σιρ Ἰωάννης κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ἵνα τὴν παρηγορήσῃ, καὶ ἀποτρέπων τοὺς ἐπὶ τῶν φλεγουσῶν παρειῶν τῆς ἐκλελυμένους βοστρύχους, τῇ ὑπεσχέθῃ ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ ἦτο εἰς Νίκαιαν, ὅπου θὰ εὑρίσκε πᾶσαν ἀνεσίαν, ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ. Ἀλλ' οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ πατρὸς δὲν παρήγαγον τὸ προσδοκώμενον παρ' αὐτοῦ ἀποτέλεσμα. Ἡ Λουκία δὲν ἠσθάνετο τὴν δύναμιν νὰ μεταβῇ τὴν ἐπαύριον εἰς Νίκαιαν, καὶ πολὺ ὀλίγον ἐσυλλογίζετο τὰ εὐπρεπῆ δωμάτια, ἅτινα ὁ ταχυδρόμος τῶν θ' ἀνεκάλυπτε ἀναμφιβόλως, ὡς ἐβεβαίω ὁ Σιρ Ἰωάννης—εἰς πόλιν συχναζομένην ὑπὸ τῶσαν Ἀγγλων.

— Ἐκεῖ θὰ ἔχωμεν ἄγγλους ἰατροὺς πρώτης τάξεως, κόρη μου, προσέθηκε συμπεραίνων ὁ βαρωνέτος.

— Ὅσον δι' αὐτὸ, εἶπεν ἡ Λουκία, εἴμ' ἐγὼ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἰταλὸν αὐτὸν ἰατρόν. Εἶνε πολὺ προσηνὴς καὶ προσεκτικώτερος ἀφ' ὅσους ἰατροὺς εἶχα, καὶ εἶχα πολλοὺς, καθὼς ἠξέουρις, πατέρα.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐμύροφασεν ὡς συνήθως καὶ οὐδὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἶνε ἡ γνώμη σου, πατέρα; ἠρώτησεν ἡ Λουκία, ἐπιμένουσα ὡς χαδευμένον παιδίον.

— Δὲν ἠξέουρι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, Λουκία, τί νὰ σοῦ εἰπῶ. Εἶδα τόσον ὀλίγον αὐτὸν τὸν κύριον. . . κ' εἵπειτα δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀγαπῶ τόσον γρήγορα τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐπικολούθησε δὲ σιγῇ, διότι ἡ χαρίεσσα Λουκία δὲν ἠρέσκετο νὰ τῇ ἀπαντῶσι τοιοῦτοτρόπως.

Μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν μικρὸν κτύπημα ἠκούσθη ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Γιάννη ἀνήγγειλεν ἐπισήμως ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο παρατεθειμένον.

— Πρέπει νὰ δοκιμάσῃς νὰ φάγῃς κάτι, εἶπεν ὁ πατήρ, ἐγειρόμενος. Ὅχι σοῦ στείλω ὀλίγον πουλὶ ἢ κανὲν ἀγόνι. Ὅχι εὑρίσκονται, ὑποθέτω, ἐδῶ τοιαῦτα πράγματα. Ὅχι σ' ὠφελήσῃ αὐτὸ καὶ θὰ σὲ δυναρώσῃ κάπως.

— Ὅχι, πατέρα, εἶπεν ἡ Λουκία μετ' ἀποφάσεως ὁ ἰατρός μου ἀπηγόρευσε νὰ φάγω.

— Ἄς ἦνε, κόρη μου, κάμε σήμερον κατὰ τὴν παραγγελίαν του, ὑπέλαβεν ἐπιμένων ἐπίσης εἰς τὰς ἰδέας του καὶ ὁ Σιρ Ἰωάννης. Αὐτοῖον, ἐλπίζω, θὰ ἔχῃς καλλιτέρας παραγγελίας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν κατέλιπε τὸ δωμάτιον.

¹ Ἄπειτα αἰσθημα

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

Διακροῦντος τοῦ Ἰσπανικοῦ πολέμου, ἐν ἔτει 1875, ὁ Λέων Rocas, νέος στρατιωτικὸς χειρουργός, ἔτυχε θανάτου ἀληθῶς ἡρωϊκοῦ κατὰ τὴν αἱματηρὰν μάχην τῆς Καμπόνης. Ἐνῶ πεισματωδῶς ἐμάχοντο περὶ αὐτὸν, θεροάπευε τοὺς